

Kam so vsi etnologi šli?

To vprašanje sem si letos večkrat zastavila. Med drugim tudi, ko je sredi junija Javna agencija za raziskovalno dejavnost republike Slovenije (ARRS) objavila Javni razpis za (so)financiranje raziskovalnih projektov za leto 2018 in za področje etnologije predvidela sredstva, ki zadostujejo za financiranje približno 20 odstotkov temeljnega raziskovalnega projekta (in z enim temeljnim projektom se v povprečju zagotovi raziskovalno delo le dvema raziskovalcema v naslednjih treh letih). Povedano drugače: razpisana finančna sredstva ne zadostujejo niti za polovico podoktorskega projekta. Težnja, da se etnološkemu raziskovanju raje namenijo manj kot več sredstev, je s tem dosegla svoj vrh (ali pa dno) in pokazala na recipročnost preteklih odločitev in prerazporejanja sredstev znotraj raziskovalne sfere, ki imajo lahko za posamezno področje neugodne in daljnosežne posledice. In potem ni čudno, da se etnologi »prevrščajo« (ne le zaradi morebitne konceptualne bližine) na druga področja humanistike in družboslovja. Tja, kjer je več denarja. In tako v banalnosti vsakdanje resničnosti lahko najdemo odgovor na vprašanje iz naslova.

Morda se ob prebiranju *Glasnika Slovenskega etnološkega društva* v zadnjem času sprašujete tudi vi: *Kam so vsi etnologi šli?* Tudi tokratni tematski – zelo teoretski – sklop je namreč namenjen antropologiji. Tematski blok 'Ontološki obrat v antropologiji', ki ga ob gostujočem uredniku obravnava sedem avtorjev, se je napovedoval že nekaj časa. Veseli me, da je prišlo do njegove uresničitve – s tem *Glasnik* slovenskim bralcem prinaša uvid v koncepte, predvsem pa vpogled v to, kako ga razumejo posamezni domači raziskovalci. Tako »vroča« antropološka tema dobiva svoje mesto v slovenski znanstveni periodiki, s čimer želi revija prispevati, da slovenščina ostane jezik sodobnega znanstvenega diskurza – tudi antropološkega.

In ko boste bralci obrnili ta list, boste ugotovili, da je *Glasnik* še vedno raznovrsten in da je v njem prostor tudi za etnologijo in folkloristiko. Morda smo v tej številki nekaj več prostora namenili znanosti, manj pa strokovnim vsebinam in ljubiteljem. Razmerje bomo poskusili popraviti že v naslednji številki, katere izid napovedujemo spomladi 2018, s čimer želimo izhajanje *Glasnika* premakniti na pomlad in jesen, v dveh letih pa preiti na izdajanje januarja in julija. Tudi tako lovimo korak s sodobnimi zahtevami raziskovalne sfere in trendi znanstvene publicistike. Ena izmed sodobnih teženj je tudi ta, da se stroški objavljanja s končnega uporabnika (bralcev člankov, revij, knjig) vse bolj prenašajo na avtorje in izdajatelje. In ko se v Slovenskem etnološkem društvu (ob sofinanciranju ARRS in Ministrstva za kulturo) kot izdajatelj trudimo zagotoviti lasten delež, spoznavamo, koliko nam pomeni članarina, ki jo društvu plačujete njegovi člani. In potem se lahko znova vprašamo: *Kam so vsi etnologi šli?* Tisti, ki redno plačujete članarino in s tem omogočate tako delovanje društva kot tudi izid revije, ste vse prej kot številčni. Verjemite ali ne – letos je od približno 350 ljudi, vpisanih v društvo, članarino poravnala le tretjina. Tisti, ki s(m)o jo plačali, dobijo(-mo) tiskani izvod *Glasnika* na dom, vsem drugim pa je v digitalni obliki na voljo na spletni strani društva (www.sed-drustvo.si/publikacije/glasnik-slovenskega-etnoloskega-drustva/glasniki) in v Digitalni knjižnici Slovenije (www.dlib.si). Ne glede na obliko želim, da vas prepriča vsebina. Naj bo ta misel tudi popotnica v leto 2018!

Rebeka Kunej,
glavna urednica